

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Simony Hájkové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobců: **a) J. D.**, **b) V. D.**, oba zast. JUDr. Tomášem Davidem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. Října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2014, č. j. MSK 150331/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 5. 2017, č. j. 22 A 6/2015 - 59,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 5. 2017, č. j. 22 A 6/2015 – 59, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 18. 11. 2014, č. j. MSK 150331/2014, sp. zn. DSH 30547/2014/Ros 279.2 S5, a rozhodnutí Obecního úřadu Bernartice nad Odrou ze dne 4. 8. 2014, č. j. 202/2014, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Za řízení o žalobě a o kasační stížnosti **je** žalovaný **povinen** zaplatit každému z žalobců na náhradě nákladů řízení částku 18.880 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Tomáše Davida.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 11. 2014, č. j. MSK 150331/2014, sp. zn. DSH/30547/2014/Ros 279.2 S5 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobců (dále jen „stěžovatelé“) proti rozhodnutí Obecního úřadu Bernartice nad Odrou (dále jen „silniční správní úřad“) ze dne 4. 8. 2014, č. j. 202/2014, a toto rozhodnutí

potvrdil. Rozhodnutím silničního správního úřadu byla zamítnuta žádost stěžovatelů o určení právního vztahu podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v níž žalobci žádali o vydání deklaratorního rozhodnutí, podle něhož komunikace na pozemcích p. č. X, p. č. X a p. č. X, vše v k. ú. X (dále jen „dotčené pozemky“), ve vlastnictví žalobců, není místní ani účelovou komunikací ve smyslu § 6 a § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“).

[2] Krajský soud v Ostravě rozsudkem označeným v záhlaví žalobu zamítl jako nedůvodnou. Podle krajského soudu územní plán toliko koncepčně vymezuje plochy a jejich další využití na území obce, přičemž každá zamýšlená stavba, bude-li realizována, se stane předmětem samostatného správního řízení a osoby, jež mohou být realizací dotčeny na svých právech, mohou využít zákonných prostředků na svou obranu v tomto řízení. To platí i v případě komunikací, kdy samotný územní plán vyjadřuje pouze zamýšlené využití těchto komunikací, a bude-li k jejich realizaci přistoupeno, může být komunikace zařazena jako místní či účelová pouze na základě samostatného správního řízení, v němž mohou vlastníci pozemků na svou obranu vystupovat. Konkrétní ohrožení vlastnického práva žalobců krajský soud neshledal, ztotožnil se s žalovaným v závěrech vycházejících z dikce ustanovení § 142 odst. 1 správního řádu, podle něhož potencionální rovina ohrožení vlastnických práv žalobců nemůže představovat potřebu ochrany práv formou deklaratorního rozhodnutí, aniž by toto rozhodnutí bylo pro žalobce aktuálně potřebné.

[3] Krajský soud neuznal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti spatřovanou žalobci ve vydání zamítavého rozhodnutí odvolacího správního orgánu, který se žádostí žalobců o vydání deklaratorního rozhodnutí věcně nezabýval, neboť dovodil absenci nezbytné potřeby vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu. Ani námitka žalobců, dle níž bylo porušeno jejich právo na řádné odůvodnění rozhodnutí, nebyla krajským soudem shledána důvodnou. Vydaná rozhodnutí silničního správního orgánu i odvolacího správního orgánu dle krajského soudu zcela vystihují skutkový stav věci a právní hodnocení správních orgánů rozhodujících v mezích své věcné a místní příslušnosti o návrhu žalobců.

[4] V případě námitek týkajících se přibrání dalších osob do řízení, které nemohly být rozhodnutím silničního správního orgánu přímo dotčeny, krajský soud zcela aproboval závěry odvolacího správního orgánu. Jestliže se žádná z těchto osob aktivně nezúčastnila řízení, nemohlo dojít k faktickému zkrácení práv žalobců a tato vada nemohla mít vliv na správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[5] Byla-li žalobci dovozována funkční podjatost obce Bernatice nad Odrou, jež rozhodovala jako správní orgán I. stupně přesto, že v územním plánu označila dotčené pozemky za účelové komunikace, krajský soud názoru žalobců rovněž nepřisvědčil. Z obsahu správního spisu dovodil, že věcně a místně rozhodujícím správním orgánem I. stupně byl Obecní úřad Bernartice nad Odrou jakožto silniční správní orgán podle zákona o pozemních komunikacích.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti napadenému rozsudku podali stěžovatelé včasnou kasační stížnost z důvodů, které podřadili pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Stěžovatelé namítají nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatelé nesouhlasí se závěry krajského soudu, jež jim byly předestřeny, neboť tyto se nezakládají na standardních publikovaných argumentech. Pokud bylo krajským soudem zmiňováno budoucí samostatné správní řízení, v němž by mohli brojit proti skutečnému zařazení dotčených pozemků jako účelových komunikací, zdůraznili, že toto řízení neprobíhá. Dle stěžovatelů účelová komunikace vzniká ze zákona, splňuje-li znaky uvedené v zákoně o pozemních komunikacích, k čemuž není další řízení zapotřebí. Stěžovatelé tak nedisponují žádnou jinou možností obrany než vedením deklaratorního řízení, v němž pokud se mají bránit proti vzniku účelové komunikace, mohou napadat absenci svého souhlasu, eventuelně absenci nezbytné potřeby. Zjevně se však jedná o jiný typ řízení, než řízení, které měl na mysli krajský soud.

[8] Rozsudkem krajského soudu se cítí být stěžovatelé dotčeni na vlastnických právech k předmětným pozemkům, neboť k omezení došlo na základě svévolného rozhodnutí obce, nikoliv ze zákona. Stěžovatelům nezbývá než své vlastnické právo pod tímto tlakem aktivně bránit projevem nesouhlasu ve vztahu k veřejnosti, tedy k těm, kteří dotčené pozemky fakticky užívají, i ve vztahu k obci, která zařazením soukromých pozemků mezi účelové komunikace v územním plánu prezentuje možnost užívání soukromého vlastnictví bez omezení. Krajský soud svým rozsudkem odepřel stěžovatelům spravedlnost, neboť jím byl aprobován postup obce, která se na názor vlastníků neptá. Pokud vlastník strpí chůzi přes svůj pozemek, „*zákon mu podsouvá tacitní souhlas s užíváním jeho pozemku veřejností. Vlastník, bdělý svých práv, musí svá práva hájit od počátku.*" Zásah obce ve vztahu ke svému vlastnickému právu považují stěžovatelé za protiústavní, tvrdí, že jim nebyla poskytnuta spravedlivá ochrana jejich práv s ohledem na běžnou praxi správních orgánů.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na věcné i právní správnosti napadeného rozhodnutí, na které odkázal. Pokud je územním plánem určitá pozemní komunikace zařazena mezi účelové komunikace, neznamená to samo osobě, že se o veřejně přístupnou účelovou komunikaci ve skutečnosti jedná. Žalovaný dále zdůraznil, že stěžovatelé, byť tvrdili porušování svých vlastnických práv, důkazy o těchto skutečnostech silničnímu správnímu orgánu nepředložili. Neprokázali tedy, že rozhodnutí věcně a místně příslušného správního orgánu je nezbytné pro uplatnění jejich práv.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobami k tomu oprávněnými, proti

rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné podle § 102 s. ř. s., a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s.

[11] Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti stěžovatelé označili důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[12] Podle tohoto ustanovení *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Podle § 142 odst. 1 správního řádu *správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo*. Znění § 142 odst. 2 správního řádu dále stanoví, že *podle odstavce 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení*.

[15] V nyní posuzované věci Obecní úřad Bernartice nad Odrou jako silniční správní úřad rozhodnutím ze dne 4. 8. 2014, č. 202/2014, zamítl žádost stěžovatelů o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí silniční správní úřad uvedl, že mu v tomto řízení nepřísluší jakkoliv vypořádávat nesouhlas žadatelů s konkrétním zařazením předmětných pozemků v rámci územního plánu obce, který dne 15. 7. 2014 pod č. j. 285/2014 schválilo zastupitelstvo obce Bernartice nad Odrou jako opatření obecné povahy. Z něho je proto zapotřebí vycházet, neboť je nadáno presumpcí správnosti a působí předpokládané účinky. Označení konkrétního pozemku jako komunikace v územním plánu však nekonstituuje jeho zařazení do kategorie pozemní komunikace podle zákona o pozemních komunikacích ani neznamená, že jsou ve vztahu k tomuto pozemku naplněny zákonné znaky pozemní komunikace ve smyslu tohoto právního předpisu. Jestliže tedy územně plánovací dokumentace označuje určitý pozemek jako pozemní komunikaci, nevzniká jakýkoliv bezprostřední právní spor, který by se zejména z hlediska režimu zákona o pozemních komunikacích dotýkal práv vlastníka tohoto pozemku. Nad rámec argumentace týkající se označení předmětných pozemků jako komunikací v územním plánu obce pak žadatelé neuvedli žádné další skutečnosti a zejména nepředložili žádné důkazy, na základě nichž by bylo možné učinit závěr, že jimi navrhované určení právního vztahu je nezbytné pro uplatnění jejich práv, ačkoliv v tomto směru nesli důkazní břemeno a nebylo povinností silničního správního úřadu tuto jejich aktivitu nahrazovat. Řízení vedené podle § 142 správního řádu přitom nepředstavuje jakýsi nástroj obecné prevence bez relevantního vztahu ke konkrétní věci a v jeho rámci je tak možné rozhodovat jen o návrzích, které vycházejí z reálné, a nikoliv potencionální potřeby uplatňovat konkrétní práva žadatele. Tento předpoklad nebyl v této věci naplněn a žadatelé tak neprokázali, že určení právního vztahu je nezbytné pro uplatnění jejich práv.

[16] S tímto závěrem se žalovaný v rozhodnutí o odvolání ze dne 18. 11. 2014, č. j. MSK 150331/2014, sp. zn. DSH/30547/2014/Ros 279.2 S5, ztotožnil s tím, že v dané věci postrádá konkrétní soukromoprávní spor individuálně určených vlastníků nemovitostí, který by se týkal práv majitelů předmětných pozemků a na jehož základě by bylo možné učinit závěr o nezbytnosti rozhodnutí o určení právního vztahu pro uplatnění práv žadatelů. Nebyla tak splněna základní podmínka pro vydání rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu.

[17] Také krajský soud v napadeném rozsudku ve shodě se závěrem obou správních orgánů neshledal nezbytnost deklaratorního určení ve smyslu ustanovení § 142 odst. 1 správního řádu pro uplatnění práv žadatelů. Dále uvedl, že územní plán vyjadřuje toliko zamýšlené využití předmětných nemovitostí a bude-li k jeho realizaci přistoupeno, mohou být pozemky zařazeny mezi místní či účelové komunikace pouze v samostatném správním řízení a žadatelé jako jejich vlastníci, na nichž se tyto komunikace nacházejí, mohou na svou obranu vystupovat v tomto budoucím řízení. Nejedná se tedy o problematiku, kterou by řešil územní plán, když ten toliko koncepčně určuje zamýšlené využití pozemků na území obce.

[18] Oba správní orgány i krajský soud tedy shledaly nesplnění základní podmínky pro vydání rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu, která spočívá v nezbytnosti vydání rozhodnutí o určení právního vztahu pro uplatnění práv žadatelů. Krajský soud navíc za použití § 142 odst. 2 správního řádu dovodil, že předmětná otázka může být řešena v rámci jiného správního řízení, a proto o ní nelze rozhodovat v řízení o určení právního vztahu. Ani s jedním z těchto závěrů se však Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit.

[19] V žádosti o zahájení řízení o určení právního vztahu ze dne 27. 5. 2014, kterou silniční správní úřad obdržel o sedm dní později, stěžovatelé brojili proti označení příslušných pozemků, k nimž mají vlastnické právo, jako místních komunikací v územně plánovací dokumentaci obce Bernartice nad Odrou. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 2. 2012, č. j. 6 Ao 7/2011 - 74, uvedl, že obec nemůže vydáním územního plánu rozhodovat o zařazení komunikace do kategorií pozemních komunikací. Proto lze souhlasit se závěrem obou správních orgánů, podle něhož uvedené označení předmětných pozemků stěžovatelů v územním plánu obce neznamená, že jsou ohledně nich naplněny zákonné znaky místní komunikace ve smyslu zákona o pozemních komunikacích. Nicméně podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2017, č. j. 4 As 186/2017 - 41 „*územní plán představuje nepřímý zásah do vlastnického práva těch, o jejichž nemovitostech pojednává, neboť dotčení vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Vymezí-li totiž územní plán určitý pozemek nebo jeho část jako veřejné prostranství, bude na danou plochu i pozemek takto nahlíženo i při následném rozhodování v území. Dochází tak fakticky k omezení možností budoucího využití pozemku. …Vymezení funkčního využití pozemku stěžovatelů a) a b) v územním plánu trvá bez ohledu na případné budoucí vyřešení otázky existence veřejně přístupné účelové komunikace v řízení o určení právního vztahu podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.*“. Je tedy zřejmé, že i v dané věci došlo k určitému zásahu do vlastnických práv stěžovatelů v důsledku označení jejich pozemků jako místních komunikací v územním plánu obce Bernartice nad Odrou.

[20] Především však stěžovatelé v žádosti o vydání rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu uvedli, že příslušné pozemky slouží k obhospodařování polností a statku v jejich vlastnictví, výhradně za tímto účelem pozemky používají a nesouhlasí s jejich obecným užíváním ze strany veřejnosti. V odvolání proti zamítavému rozhodnutí silničního správního úřadu dále stěžovatelé zdůraznili, že žádost o vydání rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu by měla být především chápána jako jejich nesouhlas s veřejným užíváním cest v jejich soukromém vlastnictví.

[21] Hlavní důvod pro podání žádosti o určení právního vztahu v nyní posuzované věci tedy nepochybně spočíval v zajištění nerušeného užívání pozemků stěžovatelů za účelem provozování zemědělské činnosti, jemuž by mohla bránit možnost jejich používání neurčeným počtem osob v případě, že by se tyto nemovitosti považovaly za místní komunikace. Obecné užívání nemovitostí může být minimálně stejně intenzivním zásahem do vlastnického práva jako jejich případná dispozice vlastníky sousedních nemovitostí, takže v dané věci nemuselo dojít k soukromoprávnímu sporu, který postrádal žalovaný pro účely vedení řízení o určení právního vztahu. Je tak možné konstatovat, že posouzení žádosti o určení, že předmětné pozemky nejsou místními ani účelovými komunikacemi ve smyslu zákona o pozemních komunikacích, bylo v dané věci zcela zjevně nezbytné pro uplatnění vlastnického práva stěžovatelů. Tím byla splněna základní podmínka pro vydání rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu.

[22] Otázku právní povahy předmětných pozemků přitom nebylo možné řešit v rámci jiného správního řízení, které by ve smyslu § 142 odst. 2 správního řádu vylučovalo vedení řízení o určení právního vztahu. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017, č. j. 2 As 43/2016 - 72, totiž *„pokud v řízení o umístění nebo povolení stavby přetrvávají pochybnosti ohledně zajištění přístupu ke stavbě z důvodu pochybností o existenci účelové komunikace, je stavební úřad povinen tuto otázku řešit jako předběžnou podle § 57 odst. 1 správního řádu, např. umožnit účastníkům zahájit u příslušného správního úřadu řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu. Přiměřeně je nutno tuto úpravu aplikovat rovněž v případě pořizování územního plánu.“*. Existence místní či účelové komunikace by tedy měla být primárně posuzována v řízení podle § 142 správního řádu, a nikoliv v řízení o návrhu na zrušení části územního plánu obce, které bylo schváleno ve formě opatření obecné povahy. Stěžovatelé se dále nemohli domoci ochrany svých práv v režimu zákona o pozemních komunikacích. Podle jeho § 3 odst. 1 sice *o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice nebo místní komunikace a jejich tříd rozhoduje příslušný silniční správní úřad na základě jejího určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení.* Nicméně do doby, než by tento správní orgán případně sám vedl řízení o zařazení příslušných pozemků do kategorie místních komunikací, zde není žádný prostředek, který by stěžovatelé mohli využít k zabránění obecného užívání jejich nemovitostí, k čemuž by mohlo docházet v důsledku pochybností o právní povaze předmětných pozemků a jejich označení jako místních komunikací v územním plánu obce.

[23] Krajský soud tedy pochybil, když neshledal podmínky pro meritorní posouzení žádosti stěžovatelů o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu, takže

příslušnou právní otázku posoudil nesprávně. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je proto naplněn.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Jelikož právní závěry krajského soudu, žalovaného i silničního správního úřadu jsou nesprávné a krajský soud by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než rozhodnutí žalovaného zrušit, Nejvyšší správní soud postupoval podle § 110 odst. 2 písm. a) a § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. a současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro nezákonnost rovněž rozhodnutí žalovaného s tím, že mu věc vrátil k dalšímu řízení. Z důvodu vhodnosti též zrušil rozhodnutí silničního správního orgánu, neboť i to se opíralo o nesprávný právní názor, že stěžovatelé nesplnili základní podmínku pro vyhovění žádosti o vydání rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu z důvodu absence nezbytnosti rozhodnutí o určení právního vztahu pro uplatnění jejích práv.

[25] V dalším řízení je žalovaný i silniční správní orgán v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Oba správní orgány tak budou vycházet z toho, že určení právního vztahu je nezbytné pro uplatnění práv stěžovatelů a že tento právní vztah nemůže být řešen v rámci jiného správního řízení. Proto silniční správní úřad žádost ze dne 27. 5. 2014 meritorně posoudí a rozhodne, zda podle příslušné právní úpravy a ve světle judikatury vrcholných soudů jsou předmětné pozemky ve vlastnictví žadatelů místními či účelovými komunikacemi, či nikoliv.

[26] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. „[r]*ozhodl-li Nejvyšší správní soud současně o odmítnutí návrhu, zastavení řízení, o postoupení věci nebo způsobem podle odstavce 2, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu.*“ Jelikož kasační stížnost byla plně úspěšná, stěžovatelé mají nárok na náhradu nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[27] Za řízení před krajským soudem každému ze stěžovatelů náleží náhrada nákladů řízení v celkové částce 11.160 Kč. Tato částka sestává ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč a z náhrady nákladů na právní zastoupení ve výši 10.200 Kč odpovídající mimosmluvní odměně právního zástupce za tři úkony právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání před soudem v trvání do dvou hodin dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) ve spojení s § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších přepisů (dále jen „advokátní tarif“)] a třem paušálním částkám jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Písemné podání z 26. 3. 2015 nebylo soudem vyhodnoceno jako účelně vynaložený úkon, neboť zde byly zopakovány argumenty žalobců uvedené v žalobě a předcházejícím správním řízení. Protože oba stěžovatelé měli společného právního zástupce, mají právo na náhradu nákladů za právní zastoupení každého z nich ve výši snížené o 20 % (10.200 Kč - 2.040 Kč + 3.000 Kč). Zástupce stěžovatelů ani na výzvu soudu nedoložil, že by byl plátcem DPH. Částka jeho odměny a náhrady hotových výdajů se proto o tuto daň nezvyšuje.

[28] V řízení o kasační stížnosti má každý z procesně úspěšných stěžovatelů právo na náhradu nákladů na právní zastoupení ve výši 3.400 Kč představovaných odměnou právního zástupce za jeden úkon právní služby (sepis kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) a § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu částkou ve výši 3.100 Kč a jednou paušální částkou jako náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). K tomu je dále třeba připočíst úhradu soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Protože oba stěžovatelé měli společného právního zástupce, mají právo na náhradu nákladů za právní zastoupení každého z nich ve výši snížené o 20 %. Po této redukci má každý ze stěžovatelů právo na náhradu nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem ve výši 7.720 Kč.

[29] Celkem tedy přiznaná náhrada nákladů řízení každému ze stěžovatelů činí za řízení před oběma správními soudy 18.880 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen uhradit v přiměřené lhůtě, kterou Nejvyšší správní soud stanovil v trvání 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu